

Dyž pošpacíroval,
sám sobě stěžoval,
[: kých sem tě má znejmilejší,
kých sem tě nepoznal. :]

Jestli tě, synečku,
juž víc neuhlídám,
[: u svatýho Petra Pavla
mši svatou sloužit dám :]

Aby tě chránila
Panenka Maria,
[: tebe, synečku, na vojně
a mně smutnou doma. :]

1204.

Z Mútěnic

Velmi zdlouha.

A v tom městě Ho-do-ní - ně ka - sár - ňa - ma - lo - va - ná;
v ke - ré by - la má hla - věn - ka ve - li - ce stur - bo - va - ná;

by - la o - na stur - bo - va - ná od sa - mé - ho je - ne - rá - la

už to i - náč byt ne - mo - že, já vo - já - kem moším byt.

A v tom městě Hodoníně
kasárňa maľovaná,
v keré byla má hlavěnka
velice sturbovaná,
byla ona sturbovaná,
od samého jenerála;
už to ináč byt nemože,
já vojákem mosím byt.

Dyž ňa na radní dům vědli,
moje vlasy střihaři,
tenkrát pro mňa rodičové
přežalostně plakali;
proč plačete, naříkáte,
šak vy ně nepomožete;
už to ináč byt nemože,
já vojákem mosím byt.

A dyž bylo o půl noci,
vyšla krásná vězdička,
přišla za mnú do kasárně
má milá galánečka;
přišla za mnú do kasárně,
stála u mojí postele:
Stávaj hore, duša moja,
já už stójím u tebe.

A co bych já hore stával,
šak ty ně nepomožeš,
dybys za mňa dušu daľa,
tak ty ňa nevymožeš;
mám čižmičky z ostruhami,
vraného koňa v maštaľi;
už to ináč být nemože,
já vojákem mosím byt.